

Ein javnaðarmaður

Bekkurin 80

Sum sagt var frá herfyri í blaðnum, so fylti okkara góði vinur Jens Bech á Skála áttati ár 1. juni.

Mong eru tey, sum við spilaðum oyrum hava sitið og lurtað eftir, tá Jens fortaldi frá hendingum, hann í hansara langa og lukkuliga lívi hevði verið úti fyri.

Mong eru tey, sum hava notið gott av tí bliðskapi, sum altíð er at finna í heiminum hjá Jens og Jonu.

Nøkur verða altíð tey, sum koma í næst vinarlag fyri lívið, og vit, sum hava havt ta lukku, kunnu ikki heilsa føðingardagsbarninum nokk, nú hann aftur hevur lagt árar út fyri at rógva komandi 10 ár aftur við borðinum, um Gud vil.

Jens er føddur og vaks upp á Kirkjuból á Tvøroyri, hagani hann, sum 14 ára gamal, fór til skips og stóð fyrri fyrstu ferð stoltur við stýrisvøli í hond og spilaðum seglum, meðan sluppin »Ingrid« forði hann yvir Íslandsgrunnar út í ta víðu verð at vinna sær og sinum fyrri dagligt breið.

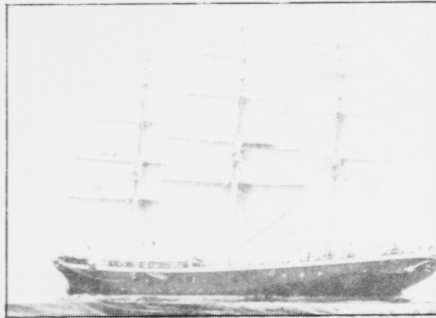
Nú, hann fylti tey áttati, vóru vit nakrir vinir, sum høvdu ta gleði at heiðra og uppliva Jens, tá hann aftur stóð við stýrisvøli í hond og spilaðum seglum, meðan sluppin »Westward Ho«, við sinum 100 árum á baki, forði hin gamla mannin úttan úr víðu verð heim aftur til sini kærur.

Úti er gott men heima er best, um eg sigli í eyst og vest.

Jens var við slupp til fiskiskap á norðaru leiðini í fleiri ár, áðrenn hann fór við fullriggara í farma-sigling á sunnaru hálvu.

komu nýggjar tíðir. Roykurin frá skorsteininum kámaðist eisini, sum segl-ini burtur og motorarnir byrjaðu at duna.

Danin Arnhold Peter Møller, seinri víðagitni A. P. Møller, var framskygd-

Við fullriggara blivu so grundarsteinar lagdir undir hansara yrki á havinum sum riggar og bossmaður.

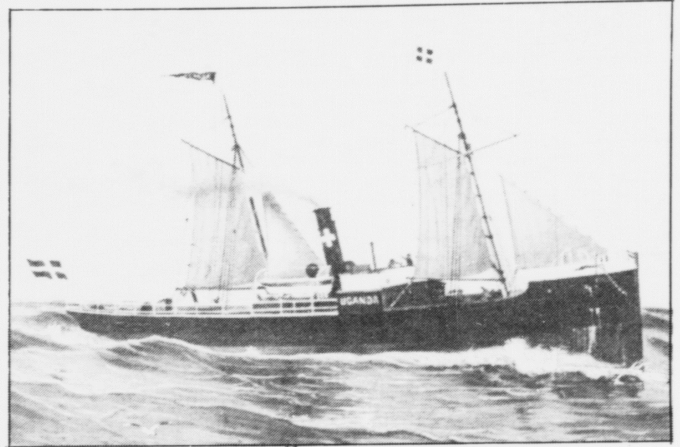
Tá so skorsteinsroykurin meir og meir bleiv at siggja úti á verðinshovunum, og tær stóru seglforingarnar kámaðust so spakuliga burtur, ja, so var tað ann skifti hýru, og Jens, ungur sum hann var og millum teir fyrstu feroyingar, fór av fullriggara-dekki umborð á dampara. Aftur ein nýggj tíð fyrri stavni.

Í mong ár sigldi Jens við dampara bæði í nær og fjarsigling, men aftur

ur maður, og so tidliga sum í triatiárunum, tá hart stóð á hvørjum skipsnagla, broytti hann kós og lat trý, tá í tíðini, heilt óvanlig, skip byggja.

Hesi skipasløg komu at eita tangaskip ella tangabátar.

Ein av hesum tangabátum fekk navnið »Karoline Mærsk« og hvør var so heppin at fáa hýru og móttigur at fara við slikari krúttunnu, sum sigla skuldi runt knøttin við eldfimari olju? Tað var Jens.

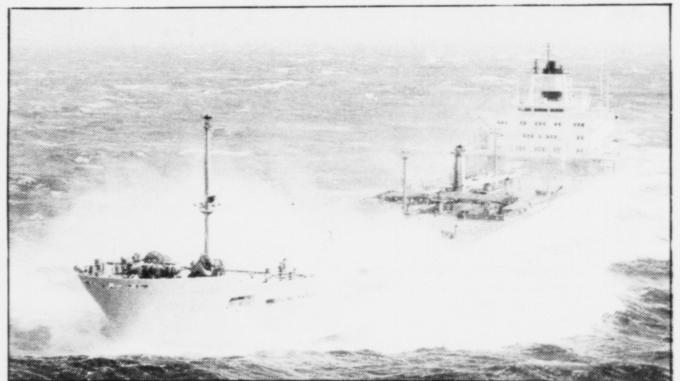
upp undir nátt sum, saman við óveðrinum, skuldi verja okkum út í Írskahavið.

Tá vit komu út í onpan sjógv, stóð havið rundan um okkum í ljósum lóga av søkkandi skipum. Tað var ein engils konvoy,

vóru, segði Eiríkkur Mohr, sáli.

Jens Bech fekk so starvið at verða hjá Tjaldrinum, inntil enska hernaðarstýrið kom og tók tað til hermannaflutning.

Jens fekk seinri álitisstarv á Skála Skipa-

Aftur ein nýggj tíð fyrri stavni. Tað hevur altíð verið ófriður her á jørð, og ikki eru vit feroyingar slopnir undan. Tíverri mistu vit nógvar av okkara bestu sjómönnum, men sum Jens so ofta segði: Min vinur: Eg takki Gudi fyrri hinum alvalda fyrri, at eg ikki lá og druknaði í havinum tá eg, úttan at kunna hjálpa, var noyddur at halda kósina fram hina náttina undir krígunum umborð á Tjaldrinum, tá vit í himmalsins havódn hoyrdu neyðarrópin frá søkkandi skipum í bæði

borð.

Sum Eiríkkur Mohr, sáli, einaferð segði fyrri mær, tá eg tosaði við hann um Jens og siglingina við »Tjaldrinum« fyrsta ella annað krígsárið.

Eiríkkur segði: — Tað var himmalsins havódn av útnyrðingi, og vit royndu tað vit kunnu at sleppa okkum út frá Liverpool

sum, av týskum flogfórum og kavbátum, var álopin upp undir skýming.

Bekkurin stóð til róðurs, og náttin var komir, okkum til hjálpar. Vit sigldu sun, um vit vóru inni í einari heilt myrkari eldkúlu.

Tá kravdi tað sín mann, at standa við stóra rættið, tí eg var alla tíðina noyddur at broyta kós og krússa okkum fram ímillum tey søkkandi skipini.

Hernaðarstýrið í Stóra Bretlandi hevði tikið skipið til krigstænastu, men vit fingi tað leyst aftur, tí vit lótu teir vita, at stórir mangul var heima uppá føðivørur, og at vit komu aftur við skipinum, tá vit høvdu verið heima við teimum.

Vit komu, tibetur, heim aftur í øllum góðum, og tá farmurin var uppskipaður, bleiv skipið upplagt á Skálafirði, tí manningin vágaði sær ikki av stað aftur, sum tíðirnar tá

smíðju, og hetta starv røkti hann, inntil hann fór frá fyrri aldur 67 ára gamal.

Árarnar legði hin gamli ikki inn, sjálvt um árin vóru komin.

Hugin til sjógvin hevði Jens ikki mist, og tí riggaði hann til aftur av nýggjum, men hesaferð var tað hitt lögna krabbaslagið sum eitur hummari, ið tað galt.

Jens saman við øðrum fekk til uppgávu at fylgja við hummarastøðini á feroysku firðunum, nú fiskifrøðingar varnaðust, at galtið var við stovninum og trolingin mátti støðga.

Tá nøkur ár vóru liðin og prógvast kundir, at væl fór at bera til hjá einum vanligum feroyskum bátsstandi at rokja vinnuliga hummaraveiðu við rúsum ein part av árinum undir eftirliti frá almennari síðu, ja, tá fór Jens undir at flyta ungar búnar hummarahonir av trolleiðunum,

